

Kristihteisö

Mikaeli 2015

SISÄLLYS

Kansi	Sivu 1
Heide Danne-Pfeiffer: Engelbild	
Artikkelit	
Katso, minä seison ovella	Sivu 3
Mikaelin taistelu	Sivu 4
Tie uuteen yhteisyyteen	Sivu 5
Merkitys sanojen takana	Sivu 8
Elämä on vihkimystie	Sivu 9
Karpaloita poimimassa	Sivu 10
Tie	Sivu 12
Suomaisema Lauhanvuoren kansallispuistossa, Lähde: Roquai, Wikimedia Commons	
Keskustelua	Sivu 14
Seurakuntayhteydestä	Sivu 17
Äidit vain - Mietteitä vainajien päivänä 2014	Sivu 18
Lähdön hetkellä	Sivu 20
Kristiyhteisössä tapahtuu	
Kutsu Kristiyhteisön syyskokoukseen 28.11.2015 Tampereella	Sivu 21
Lähdön hetkellä -seminaari 20.-22.11.2015	Sivu 22
Kristiyhteisön Mikaelpäivät - Kristensamfundets Mikaelidagar	Sivu 24
Yhteisön kuulumisia	
Leirillä Suomen suvessa Seitsemisen saloilla	Sivu 26
Pappisvihkiäiset USA:ssa	Sivu 29
Kristiyhteisö-lehden vuosikertamaksu	Sivu 30
Osoitetiedot	Sivu 31
Takakansi	Sivu 32
Koitelinkoski, Kiiminki, Oulu	

”Katso, minä seison ovella ja kolkutan. Joka kuulee minun ääneni ja avaa minulle oven, hänen luokseen minä tulen ja aterioin hänen kanssaan pyhän aterian ja hän minun kanssani.”

(Ilmestyskirja 3;20)

KATSO, MINÄ SEISON OVELLA

Apokalyptikon välittämän viestin alku-kehotus; ”Katso,” havahduttaa terävöittäen aistit. Se herättää kuulemaan uudella tavalla ja uusin aistein.

”Minä seison ovella ja kolkutan”; tapahtumakulku jatkuu; se ei jätä mitään epäselväksi. Vaikka sulkisin korvani, tiedän Hänen olevan oveni takana ja tahtovan sisään. En voi ohittaa tietoisuuteeni noussutta tosiasiaa ottamatta siihen suhdetta. Seison kasvatusten Hänen kanssaan - kynnyksellä - väliimme jäävän oven muuttuessa yhä läpinäkyvämmäksi.

Jännitteisestä viestistä levittäytyy ympäristöön ihmeellistä rauhaa, mutta myös lupaus siitä, että sisään pyrkivä tulee liittymään nyt muodostuvan tilan ja ajan substanssiin; syntyvään olemusten yhteyteen.

Nuoren aikuisen ikään ehtinyt ihmiskunta elää vapautensa maaperällä. Syntymässä saamistaan perimän lahjoista se on luonut perustan elämälle, jonka olemassaolosta ja tulevaisuuden arkkitehtuurista se on tahtonut ottaa vastuun.

Isällinen maailman perusta - maailmaa kantava voima - elää vaikuttaen aina aikojen loppuun asti. Tahtova ja tekoihin tarttuva ihminen luo tulevaisuutta siitä impulssista ja voimasta käsin, jonka hän Hengen maailmoista vastaanottaa sieluunsa. Sallittuaan sen läpäistä koko olemuksellisuutensa, aina fyysisyyteensä asti, hän sitten voi jakaa tästä omaksi ottamastaan hänen kohtaloon jakavalle ja siihen liittyvälle elämänyhteisölle; Ihmisen Pojan osan jakaville lähimmäisilleen.

Onko kuulemani kehotus, herättävä sana, oman totuuteni mukainen? Kuulenko odottavan äänestä välittävän vakavuuden ja tiedostanko, että ovella seisoo HÄN?

Olenko valmis aterialle - kohtaamaan Hänen vakavat kasvonsa?

MIKAELIN TAISTELU

Tämä syksy on alkanut epävarmuuden ja pelkojen merkeissä. Euroopan poliittinen tilanne, taloustilanne ja turvapaikkaa hakevat pakolaiset ovat tulleet kes-kelle tavallista arkista maailmaamme. Toisaalta esiin on tullut aivan erityistä auttamisen halua ja kykyä. Auttaminenkin vaatii rohkeutta ja kun voi toimia rakentavasti, se juuri karkottaa pelon.

Jokainen meistä elää pelkojen kanssa, pienempien ja isompien. Elämä on täynnä epävarmuuksia ja uhkia, joita emme täysin koskaan pysty hallitsemaan. Olemme kenties pystyneet voittamaan niistä osan, mutta yleensä pelkojen kanssa täytyy vain oppia elämään. Niitä ei voi vain työntää syrjään ja unohtaa. Jos ne saavat liian voimakkaan otteen sielustamme, lamaannumme, mutta jos emme ollenkaan tuntisi pelkoa, olisimme suuressa vaarassa, silloin puuttuisi itsesuojeluvaisto.

Jos mietimme, milloin viimeksi pelkäsimme, huomaamme, että siitä ei ole kovin kauan. Pystymme kenties vielä muistamaan miltä se tuntui, siihen liittyi kenties myös fyysisiä tuntemuksia, sydämen tykytystä, vapinaa tai hikoilua. Joka tapauksessa huomaamme, että pelko tulee meitä hyvin lähelle. Se voi jopa ottaa meidät valtaansa.

Vanhoissa kuvissa, joissa Mikael käy taisteluun lohikäärmettä vastaan, ei näy pelon häivääkään. Sitä ei ilmeisesti ole lainkaan ollutkaan, tai sitten se on jo voitettu ennen taistelua. Me ihmiset sen sijaan kamppailemme erityisesti pelkojemme kanssa. Ne ovat se lohikäärme, joka yrittää estää kehityksemme ja kohtalomme toteuttamisen.

Kuitenkin yhtä lähellä kuin pelkomme, ovat myös rohkeuteen kannustavat henkiset vallat, joita Mikael johtaa. Hänkin on meidän sielussamme ja yhtä lähellä kuin pelon tunne, on myös mikaelisen rohkeuden voima. Mikael on Kristuksen enkeli, Hänen kasvonsa. Hän ei seiso vain vierellämme, vaan tuntee myös meidän pelkomme, epävarmuutemme ja epäilyksemme. Samoin Hän iloitsee, jokaisesta pienestäkin voitosta, jonka me saavutamme näiden voimien avulla, jotka samalla ovat meidän omia voimiamme. Mikaelin taistelua ei käy kaukana, se käydään meidän elämässämme joka päivä.

Harri Salmisto

Tom Ravetzin kirja Vom Dogma befreit; Erfahrungswege zur Theologie der Christengemeinschaft koostuu kahdesta osasta. Ensimmäisen osan aiheita ovat mm. kolminaisuus, luomakunta ja pahuuden olemus. Toisessa osassa kuvataan tietä kohti uutta yhteisyyttä ja Kristiyhteisön elämää ja toimintaa tällä tiellä. Toisen osan luku Tie uuteen yhteisyyteen koostuu johdanto-osasta ja osista Tie itseän, Tie kotiin, Elämä tienä, Ripin sakramentti, Anteeksianto ja Jumalaista pedagogiikkaa. Tässä lehdessä ovat käännökset johdannosta ja osasta Tie itseän. Seuraavissa lehdissä ilmestyvät jatko-osat.

TIE UUTEEN YHTEISYYTEEN

Johdanto

Ihmiskunnan ja yksittäisten ihmisten tie uuteen yhteisyyteen on kuvattuna pimmässä ja kenties pidetyimmässä Jeesuksen vertauksessa – vertauksessa tuhlaajapojusta. Se kertoo tarinan nuorukaisen vaelluksesta, jonka aikana hän sekä kadottaa että löytää itsensä. Ymmärrettyään, että hänen täytyy uhrata itsensä löytääkseen itsensä, saa hän uuden yhteyden isäänsä uhriaterian aikana. Juhlitaan elämän voittoa kuolemasta.

Tuhlaajapoikavertaus on Luukkaan evankeliumissa 15: 11-32.

Kertomuksen kohokohta on hetki, jona isä tervehtii poikaansa ja toivottaa hänet tervetulleeksi uuteen yhteyteen kanssaan. Sinä hetkenä, jolloin kuulemme, miten hän juoksee poikaa vastaan, saamme aavistuksen isän rakkauden syvyydestä. Tämä rakkaus oli valmis antamaan kaiken pois tietämättä palaisiko poika koskaan. Rakkauden avarakatseisuus käsittää mitä pojasta on tullut. Tämä kalisarvoinen, riskinottoihin valmis rakkaus asuu koko luomakunnan sydämessä.

Mikä on valmistanut poikaa siihen että hän saa uuden yhteyden isäänsä? Kysymys on tiukka senkin vuoksi, että tunnistamme myös vanhemman veljen oikeuden moitteisiin. Isän menettely näyttää toden totta kääntävän pääläelleen käsityksemme maallisesta oikeudenmukaisuudesta, sillä hän tuntuu asettavan tyhjäntoimittajan velvollisuudentuntoisen pojan edelle. Asia tulee vielä selvemmäksi, kun kuvaan otetaan mukaan Lähi-idän alueen vanha historia. Olihan ennenkuulumatonta, että poika muka vaatisi perintöosuuttaan ennen isän kuolemaa. Se olisi tarkoittanut, että omaisuus hajotettaisiin, sillä kaikki rikkaus oli sidottu maahan. Tämä puolestaan tarkoitti sitä että omaisuus - jonka saavuttamiseksi isä oli koko ikänsä työskennellyt – olisi puolittunut. Ikään kuin poika

olisi sanonut: ”Sinä kuolet kohta ja minusta on aivan yhdentekevää, miten olet ponnistellut taataksesi hyvän tulevaisuuden. Anna siis minulle osuuteni!” Se olisi ollut skandaali ja naapurien puheenaihe.

Pojan vaellusten aikana tapahtui jotain sellaista, mikä on tärkeämpää kuin kaikki tämä. Ratkaiseva hetki on hetki sikojen keskellä, jolloin pojan suunta muuttuu. Kun maahan tulee nälänhätä, menettää poika kaiken – kaikki rahansa, mahtavat ystävänsä, jotka hän on rahoillaan itselleen ostanut. Ulkoista menetystä oleellisempi on vielä pitkään vaalitun arvonannon menetys. Villiä elämää viettäessään hän luuli sen olevan hyvää elämää. Maassa vallitseva nälänhätä oli pojalle heijastusta hänen sisällään vallitsevasta nälästä – kuva siitä että hänen kuvitelmansa hyvästä elämästä oli johtanut hänet tuhlaamaan kaiken. Nyt hänen ajatuksensa ovat kuin ne palot, joilla hän ruokki sikoja – palkoja joiden kova kuori täytyi ensin murtaa (palko; kreikankielisessä alkutekstissä sana on keration, joka tarkoittaa johanneksen leipäpuun sarven muotoista hedelmää, suom. huom. saksaksi Schoten)

Tämä hetki merkitsee myös lukijalle käännekohtaa. Tunnistamme liiankin hyvin tien joka johtaa sikojen keskelle. Se tie seuraa tämän maailman lakeja. Ihmiset ovat itsekkäitä ja he tuhlaavat sen minkä itsekkyydellään ovat saavuttaneet. Mutta sitten, kaikki mikä sen jälkeen tapahtuu, näyttää täysin yllättävältä. Saamme kokea että maailman teiden lainmukaisuudet vaihtuvat toisenlaiseen lainmukaisuuteen. Se mitä tällä hetkellä tapahtuu, antaa nuorukaiselle voimaa tehdä täydellisempi käänös kuin mitä hän koskaan oli tehnyt. Rudolf Bultmann (1884-1976, Marburgin yliopiston Uuden testamentin tutkimuksen professori, suom. huom.) sanoi kerran, että ihmiselle tyypillinen ominaisuus on hänen ’radikaali avoimuutensa’ tulevaisuudelle. Nuorukainen alkaa olla ”ihmismäisempi” (menschlicher); inhimillisempi avautuessaan radikaalisti uudelle tulevaisuudelle.

Tie itseen

Kreikankielinen alkuteksti on sananmukaisesti: ”Sitten hän meni itseensä.” (Luukas 15:17) Missä hän aikaisemmin oli? Kuka on tämä ’hän’, joka meni sisään itseensä, ja kuka oli hän, joka oli viettänyt villiä elämää? Mitä sellaista hän koh-tasi ’itsessään’, sisäisyydessään, mikä oli hän itse? Kadotettu poika tajuaa, miten ajatus hyvästä elämästä, jota hän on viettänyt, on saattanut hänet tähän erämaahan. Tähän järjestyttävään oivallukseen sisältyy tietynlainen vahvistus. Hänessä

on joku, jota hän aikaisemmin ei ole tuntenut. Tämä läheinen tuntematon näkee yhdessä hänen kanssaan, kuinka poika on poikennut polulta ja antaa hänen tahdolleen uuden suunnan.

Sitten hän näkee tulevaisuuden. Hän näkee itsensä luopuvan vapaaehtoisesti siitä asemasta, jota hän niin häpeällisesti oli käyttänyt väärin ja näkee itsensä isänsä palvelijana eikä enää vain lahjojen vastaanottajana.

Tässä kohtaa voisi tietysti tulkita vertauksen siten, että nuorukainen tahtoo nyt palata tullakseen niin velvollisuudentuntoiseksi kuin hänen vanhempi veljensä oli. Mutta jos niin olisi, ei tavalla jolla isä toivottaa hänet uuteen perheyhteyteen olisi mitään mieltä. Pojan päätöksellä ryhtyä palvelijaksi on kaksi näkökulmaa: Toisaalta tämä olisi ollut Lähi-idän luokkatietoisessa yhteisössä itsensä nöyryyttämistä, lähes yhtä häpeällistä kuin se miten hän oli loukannut isäänsä. Toisaalta hänen toiveensa päästä palvelijaksi merkitsee sitä, että hän haluaa päästä työtoveriksi, joka jakaa isänsä tavoitteet ja joka kantaa huolta tavoitteiden täyttymisestä.

Molemmat näkökulmat kohtaamme vertauksen kertojan teoissa ja olemuksessa. Ja Häntä kuvaa Paavali kirjeessään filippiiläisille seuraavasti:

Hänellä oli Jumalan muoto, mutta hän ei pitänyt kiinni oikeudestaan olla Jumalan vertainen vaan luopui omastaan. Hän otti orjan muodon ja tuli ihmisten kaltaiseksi. Hän eli ihmisenä ihmisten joukossa, Hän alensi itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, ristinkuolemaan asti. (Kirje filippiiläisille 2: 6-8, Kirkkoraamattu 1992)

Yhä uudelleen puhuessaan kärsimystiestään Jeesus muistutti kummallisista ja kauniista profetioista Herran palvelijasta, jota halveksitaan, lyödään ja pilkataan. Yhä uudelleen tapahtuu niin, että hänen läheisimmät opetuslapsetkaan eivät tätä ymmärrä. Niin radikaalia avautumista, kuin vertauksen pojalla, ei opetuslasten kohdalla ollut vielä tapahtunut.

Se mitä nuori mies löytää, kun hän menee itseensä; rappionsa ja epätoivonsa syvyys, on hänen todellinen itsensä. Tämä tosi-itse on yhtä Kristuksen kanssa, joka on sekä hänen sisällään että hänen ulkopuolellaan ”minä itse ja kuitenkin joku muu”. Kaikki tuhlaminen ja kärsimys, jotka nuorimies on kokenut, ovat johtaneet hänet siihen hetkeen, jona hänen tosi ihmisyytensä syntyy. Toden totta näyttää melkein siltä, että hän olisi itse johdattanut itsensä tilanteeseen, jota hän tarvitsi ottaakseen tämän askeleen. Hänen kaipuunsa tulla isänsä palvelijaksi on

intuitio hänen todellisesta määränpäästään ja kutsumuksestaan: Tulla Kristuksen kaltaiseksi.

Paavali joka tiesi hyvin minkälaisia voimia ihminen tarvitsee voidakseen pysähtyä valitsemallaan tiellä ja voidakseen vaihtaa suuntaa, puhuu tästä asiasta kirjeessään kolossalaisille.

Sillä te olette kulkeneet kuoleman kautta, ja korkeampi elämänne in kätkeyty Kristuksen kanssa Jumalan yhteyteen. Kun Kristus ilmestyy, Hän joka on korkeampi elämämme, ilmestytte myös te Hänen kanssaan Hänen olemuksensa valossa. (Käännös Ravetzin tekstistä) Kirje kolossalaisille 3:3-4

Vertaa: (Kirkkoraamattu 1992): Tehän olette kuolleet, ja teidän elämänne on Kristuksen kanssa kätkeyty Jumalaan. Kun Kristus, teidän elämänne, ilmestyy, silloin tekin ilmestytte hänen kanssaan kirkkaudessa.

Kriittisen hetken jälkeen, jolloin hän menee itseensä, nuorukainen saavuttaa eräänlaisen rauhan. Tarinan alkupuolella, kun hän kähveltää perintöosuutensa ja tuhlaa sen, on vaikea kuvitella häntä rauhallisena. Hänen todellisuutensa on täysin vääristynyt. Sikopaimenena ollessaan hän on täysin alas lyöty. Nyt, tultuaan itseensä, viriää hänessä aavistus tulevaisuudesta, joka hänelle kangastelee. Vaikka hän ulkoisesti on vielä nälkäinen ja halveksittu, on hän sisäisesti löytänyt ensi kertaa suuntansa.

Tom Ravetz

Käännös Pirjo Riikonen

MERKITYS SANOJEN TAKANA

Kääntäminen on aina tulkintaa. Parhaimmillaan käännetty teksti antaa lukijalle kuvan siitä, mitä alkuteksti on tarkoittanut. Pelkkä sanojen kääntäminen kun voi jättää merkityksen hämäräksi. Juhannusnumerossa käsiteltiin Luukkaan evankeliumin kohtaa, jossa Kristus puhuu tekojaan katuvalle ryövärille. Miten kohta pitäisi kääntää, ja miksi Kristus puhuu 'tänään paratiisiin menosta', kun suunta oli sinä päivänä ihan toinen? Kreikankielisessä alkutekstiä sanotaan: amin soi lego simeron met emou esi en to paradeiso; amen sanon sinulle tänään olet kanssani paratiisissa.

Emil Bock avaa kiinnostavan näkökulman asiaan kääntäessään kohdan (Luukas 23:43): Sanon sinulle, että vielä tänään tulet olemaan kanssani henkisen valon sfäärissä. (Ja, ich sage dir, heute noch wirst du mit mir in der Sphäre des geistigen Lichtes sein) (Emil Bock, Das Neue Testament, s. 212) Kirjassaan Das Evangelium Bock selittää tätä kohtaa: Olleessan kasvotusten kuoleman kanssa hän saa nähdä Kristuksen tosiolemuksessaan ja yhdistyä Kristukseen (Er kommt noch angesichts des Todes dazu, das Christuswesen in seiner wahren Gestalt zu schauen und sich mit ihm zu verbinden, Bock, Das Evangelium s. 384) Paratiisiin pääseminen avautuu näin tulkitessa uusiin ulottuvuuksiin.

Juhannusnumerossa on myös Lars Karlssonin artikkeli synnistä. Veri joka kaikkien puolesta vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi (Matteus 26:28) Alkutekstissä ... eis afesin amartion. Eikö olisikin toden totta lohdullisempaa – kuten Lasse kirjoittaa – puhua irtipäästämisestä; päästää irti ohilaukauksista eikä puhua velallisuuksista, arvottomuuksista, ja ylimielisyydestä; synnistä. Afesis-verbihän tarkoittaa juuri irti päästämistä.

Pirjo Riikonen

ELÄMÄ ON VIHKIMYSTIE

*MITKÄ HÄÄT!
KAUNISTA PITSIÄ!*

*KANNAN PÖLYTTYNYTTÄ LAAHUSTA
ELÄMÄN MITTAISISSA
VIHKIÄISSÄNI,
JALOISSA ELÄMÄSTÄ TOISEEN
JUONTUVAT JUURET,
EPÄTAHTISTA MARSSIA
KÄYTÄVÄÄ PITKIN.*

*KOHTALO
TOIMII KAPELLIMESTARINA,
PALJON VIERAITA!
PALJON PELKKIÄ VIERAITA!*

Eeva-Riitta Karlsson

KARPALOITA POIMIMASSA

Alkupalven keltainen aurinko valaisee matalalta mäkipeltojen ruskeaa, auralla käännettyä multaa. Kauempana vilahtavat pientareiden tummanvihreät pystykatajat kuin kirkkoon menijät. Sivutuulen voima tuntuu autossa. Käännyimme kapealle soratielle järveä kohti. Kesällä avohakkuualueelta etelärinteestä sai vadelmia, ahomansikoita ja mustikoita.

Järven itäpuolella kohoaa rinne, jonka kookkaat kuuset ja vanhat koivut kohisevat, oksat rajussa edestakaisessa liikkeessä. Järvi ihana tervehtii, vaahtopäissä kuohuu. Polku kaartuu vasemmalle. Juuret polulla ristiin rastiin ja liukkaita lehtiä punaisten talvikumisaappaiden alla. Sinivuokon kolmilehdet odottavat kevättä.

Polku alkaa viettää alaspäin. Pääsimmekö suolle jo noiden mätäskoivujen välistä? Karhunsammalta paksulti, oi, tähdissään! Nyt ei tutkita, onko se kangas-, korpi- vai rämekarhunsammalta. Kahlaamme pursujen maustelemun läpi. Tuossa kasvaa ratamosarpio, jossa on kesällä valkoinen kukka, kolme terälehteä. Suovesi litisee rahkasammalpolulla. Näemme kuoriaisen syömiä hillan lehtiä. Tupasvillat, vielä tupsulakki päässä, nuojuvat vinhasti tuulussa. Juolukanvarpuja. Tässä oli heinäkuussa isoja mustikoita.

Maan heinä kyyryssä suolla. Oksia lentää. Kuusen runko makaa pitkin pituuttaan maassa, juurakko pystyssä. Juurakon mukana suosta on noussut ylös männyn lieko, juurikuopassa kahvinruskeaa vettä. Lahot ohuet pitkät kannot ryhmittyvät kankaan ja suon rajalle – puut on kaadettu korkeiden keväthankien aikaan. Männyntarreisissa kitumaalla neulaset ovat lähes keltaisia. Kuivalla säällä suon sarat viiltävät poimijan kädestä ihon mutta eivät nyt. Suolla kasvaa raatteita, vieressä kurjenjalkoja, samaa pakkasen puremaa ruskeaa sävyä.

Tuossa mätäs tarjoaa maistiaisiksi ensimmäiset isokarpalot! Variksenmarja viihtyy samalla mättäällä, ylikypsät mustat marjat varisevat kosketettaessa sammalikkoon. Saraheinä tuulussa valjuna vaappuu, suon heinä pieninä kaarina kiiltää, tuulussa vuoroin notkuu ja nuokkuu. Karpaloiden mehu on vuotanut mättäälle, värjännyt sammalen punaiseksi.

Männynkäkkyrät suhisevat voimakkaassa puuskittaisessa tuulussa. Kävelemme lähes puuttomalla suolla, joka on soistunut järven lahti. Risukoi-vut suhahtelevat terävästi, kun vihuri piiskaa niitä. Oranssinpunaisia ja ruskeittuneita karpaloita. Mikä niille on tullut? Mikä niitä vaivaa? Jätämme ne poimimatta.

Riisumme reppumme lahoaviin koivun oksiin. Tarpeeksi vahvoja jou- tuu etsimään. Punaisen ämpäriin tuu- lenpuuska lennättää suolle, kuljettaa kauas sareikkoon. Ei pysy sangon kan- sikaan paluupolun merkinä veden vaivaaman puun katkeavassa haaras- sa. Kiinnitämme runkoon valkoisen muovikassin, joka tuulen voimasta kiikkuu, poksahdelee ja pasahdelee.

Kirkkaanpunaiset saappaat painu- vat suohon. Kuka nuokin erottaa toi- sistaan – keräpää- vai pallopäärahka- sammu? Matala mätäs, tuskin veden pinnan yläpuolella, kätkee karpaloita puoli litraa. Sammalikolla rennot var- ret risteilevät suon loimina ja kuteina. Lehdet on pakkaneen purrut tumman- punaisiksi, mutta millaiset ovatkaan kukat kesällä! Nuput kuin kapaloidut vastasyntyneet. Saapasjalka painuu suon purskahtavaan veteen nilkkaa myöten. Marjat, punaiset helmet, me- nevät upoksiin. Karpalot ovat pitku- laisia tässä. Ihmeellistä, että osun joka syksy juuri tähän, missä niitä kasvaa, vaikka suo on melko laaja.

Tyhjennämme pienet, litran vetoi- set astiamme isoon ämpäriin. Samal- la selkää suoristaessamme voimme noukkia, lehtiä, saraheinää ja samma- lia pois marjaämpäristä. Sormia kyl- mentää, mutta aina uudestaan tekee mieli palata poimimaan. Kun tunnus- telee syvemmältä viiltosarojen juures- ta, siellä on vielä piilossa karpaloita. Voisiko poimia vaikka sokeana? Tässä on vielä joitakin valkokylkisiä ja muu- tamia litteitä marjoja. Joku on kul- kenut tästä aiemmin, poiminut vain suurimmat marjat. Lähellä järveä aal- lot pauhaavat kuin haluaisivat nousta

suolle. Kääntyneinä selkä tuuleen päin pidämme kahvitauon.

Äkkiä aurinko pilkahtaa metsän yli pilvien lomasta. Se paistaa marjamät- täälle, läpi karpaloiden kuoren ja me- hun, valaisten ne kuin lasimaalaukset! Karpalot hehkuvat kirkkaanpunaisina helminä oljen- ja kullankeltaisella rah- kamättäällä!

Syysmyrsky pauhaa järvellä, suol- la ja kankaalla. Vesi laulaa koskena kohisten. Myrskytuuli puhuu nopein vihaisin suhahduksin matalissa lat- vuksissa ja heinikossa. Kovalla maalla korkeat puut jatkavat jylhää humi- naansa. Kolme äänimaailmaa soi yh- teen viisi tuntia - koko suolla vietetyn ajan.

Reppu painaa, kun palaamme po- lulle. Solakat männyt kieppuvat tuu- lessa. Ojitetun suon reunan pajut ha- raavat vastaan. Punaista suokukkaa kasvaa tässä. Se ei tee marjaa. Kaner- van kukat ovat kuihtuneet. Ylempänä vihertävät puolukanvarvut. Kääpiä näkyy lahopiissa. Mitkä lienevät nä- kymät tulevana syksynä? Käykö har- vesteri myös tällä puolen harjua? Tun- nemme nyt monen tunnin kuluttua kiinteän maan jalkojemme alla.

Auton luo saapuessamme hämär- tää jo. Toisen meistä on palattava vielä yöksi pääkaupunkiin. Vanha raita on kaatunut myrskyssä poikittain tielle ja ottanut nuoremman koivun mukaans- a! Peräkontissa on onneksi mukana raivausvälineitä. Suo ei päästäisi meitä vieläkään pois, yksinäinen.

Pirkko Leinonen

Tarinoita tieltä ja vähän tien viereltä

Rainer Wennström on pitkän opettajauransa aikana tarkkaillut ympäristöään ehkä syvällisemmin kuin monet muut meistä ja tätä kautta pystynyt välittämään oppilailleen jotakin ympäristön, mutta myös sen pienimpien yksityiskohtien ja fyysisten ominaisuuksien henkisestä ulottuvuudesta. Saamme seuraavissa numeroissa hänen opastuksellaan kulkea matkan läpi pohjoista maisemaa.

TIE

Kylä on tyypillinen keskipohjalainen kylä. Kylän läpi virtaa pienehkö joki ja sen kahden puolen ovat pellot. Peltojen takana ovat metsät, pääosin mäntyvaltaiset. Seutu kuuluu jo vahvasti karuun suomenselän alueeseen. Siksi metsät ovat karuja. Soiden ja ojitettujen rämeiden keskellä on kankaita, joissa puut ovat vähän pitempiä. Joissakin paikoin metsä saattaa saada jopa lehtomaisia piirteitä. Tosin hyvin harvoin, mutta aina se metsissä kulkijan pysäyttää. Myös suot ovat hyvin karuja ja osa on ojituskelvottomina jopa suojeltu. Laajoja puuttomia ja vaikeakulkuisia aapasoitia. Joskus soiden ja rämeiden keskeltä löytää ruohoisen leton, joka kulkijalle on aina ihme. Jos soiden keskelle on vielä jäänyt pala luonnontilaista puroa, viihtyy sen ääressä pitempään. Joen molemmin puolin olevat pellot

ovat kaikki salaojitettu ja hyvin hoidettu, sillä seutu on voimakasta maidontuotantoaluetta. Kylä henkii tyypillistä pohjalaista yritteliäisyyttä. Maitotalouden lisäksi kylässä pullotetaan rekkalasteittain erilaisia vesiä, mehuja ja energiapatukoita. Siksi tiellä kulkee traktorien lisäksi ja pyöräilijän harmiksi paljon rekkoja ja tietysti monenlaisia rekkoja pienempiä autoja.

Tie kulkee jokivartta pitkin. Joissakin kohdin aivan vierestä, joissakin kohdin siitä etäännyen. Tie ei paljon mutkittele, se ei ole vanha kylätie, vaan sodan jälkeen syntyneelle kylälle tehty. Tie lähtee isommasta tiestä. Isomman tien varsi on vanhaa viljelyaluetta, joka reunustaa mereen laskevaa isompaa jokea, johon myös kylän pienempi joki laskee. Tie päättyy kylään, joka on perustettu sodan jälkeen karjalaisille evakoille ja maattomille rintamamiehille suurten soiden keskelle.

Tätä tietä olen ajanut pyörällä viimeiset vuodet kaikilla lomillani. Asun silloin vanhan äitini luona tai tummun luona, niin kuin kyläläisille sanon. Tummulla on pohjalainen kunnianimi naiselle, joka on elänyt sotainvalidin kanssa kovan sodanjälkeisen elämän ja viettää nyt yli kahdeksankymmentävuotiaana eläkepäiviään. Tummulla on seitsemän lasta ja yli kolmekymmentä lastenlasta sekä lisäksi yli kolmekymmentä lastenlastenlasta ja tämä joukko kasvaa kokon ajan. Lasten suuri määrä ei liity mitenkään paikalliseen uskonnollisuuteen, vaan enemmänkin elämää pursuavaan pohjalaisuuteen. Tummun talo on lähempänä kylän vanhaa osaa, johon se on rakennettu sukupolven vaihdoksen yhteydessä. Tässä osassa kylää on vielä koulu, pieni kirjasto, kauppa ja huoltoasema.

Lähes tien päätepisteessä on rakennusprojektini, jota rakentelen kesä- ja muillakin lomilla. Pientä mökkiä eläkepäiviä varten. Mökki on lähellä lapsuudenkotiani, jota veljeni nyt asuu, täysin metsässä, pienellä kankaalla, suopursua kasvavien rämeiden ympäröimänä. Tämä kahdeksan kilometrin matka pyörällä pohjalaisesta viljelykulttuurimaisemasta tyypilliseen suomenselän metsämaiseen, on matka, johon en näytä kyllästyvän. Kuljen sitä kesät talvet niin sateessa kuin auringonpaisteessa, niin pakkasessa kuin lumipyryssä ja aina tästä matkasta löytyy jotain uutta, jotain, joka pitää otteessaan.

Kyläläiset ovat hyväksyneet pyöräilyni. Ihmettelevät, että miten voi ajaa kaikilla ilmoilla. Minulla on kuitenkin hyvät pyöräilyvaatteet, en pahemmin kastu enkä palellu. Joskus ajaessani on kova ukonilma yllättänyt. Silloin on vähän pelottanut tien kulkiessa aavalla pelolla, että salama voi iskeä. Toisaalta rajuilman kokeminen rajuihin sateineen ja salamoineen, on yksi niistä elämyksistä, joita

pyöräillessäni olen saanut kokea. Kevään ja alkukesän luonnon aistit täyttävä herääminen on pyöräilylle aikaa, jonka haluaisi jatkuvan pitempään. Kuitenkin loppukesän hiljainen, mutta täynnä tuoksuja oleva luonto luo taas omat aistimuksensa, joka ei omalla hienovaraisella erityisyydellään jää kevään varjoon. Varsinkin matka loppukesän myöhäisenä iltana, auringon ollessa matalalla, herättää tunteja, jotka ovat sukua jollekin pyhälle. Tai matka talvisena pakkasiltana tällä tiellä, jossa valosaaste ei pimennä tähtiä.

Rainer Wennström

KESKUSTELUA

Hei Lasse

Kirjasi Contrapunctus saatesanoissa kirjoitat vuodenaikojen voivan olla meille oppimestareita. Mielenkiintoinen ajatus, kun sitä pysähtyy miettimään ja tosiaan kyllähän ne varsinkin meillä pohjan perillä väkevästi vaikuttavatkin, hiipivästä ilmastonmuutoksesta huolimatta, ne ovat täällä profiililtaan vielä hyvin erilaiset ja voimakkaat. Kun siihen liittää vuodenkierron juhla-ajat, niin niistä voi ammentaa runsasta sisältöä niin tahtoessaan. Ihmeellisellä tavalla ne asettuvatkin kyseisen vuodenajan keskiöön, huippukohtaansa, lukuunottamatta liikkuvaa pääsiäistä, joka sekin kyllä asettuu kohdalleen vuosi vuodelta.

Mietin miten vuodenajat minua puhuttelevat, miten ne koen, aloitan kesästä.

Kesällä koen eläväni sielultani niin sanotusti pellossa, kukkaniityillä tai vielä paremmin metsässä, niissä elän ja sinne kaipaen, suomalaiseen maisemaan kuuluu myös ilman muuta virvoittavat vedet, kuinka ihanasti hohtavatkaan siniset selät kutsuen rannoille ja soutelemaan.

Sanaparren mukaan ollaan kesäterässä, minulla ajatus liittää leivon lailla, mielellään sitä ottaa elämänsä rennosti, kesä kutsuu ulos ja sinne menen mikäli vain mahdollista, aurinkoon, tuulen suhinaa kuuntelemaan, sateeseen tai torikahvilaan. Myös sisältöloissa voi avata ikunan ja antaa tuulen heiluttaa verhoa, katsella valon leikkiä huoneissa. Sanoisinpa että kesä kutsuu rakastamaan, ihailemaan, ihmettelemään ja hoivaamaan tätä maailmaa ja kaikkea mitä siihen kuuluu. Kesäkikesällä syttyvät Juhannuskokot ja myös ihmisen sydämessä voi päästä valloilleen valon liekki, jokin voi uudistaa, jokin voi kasvaa ja elämä huojentua.

Syksyllä liityn terästetympmin asioihin, voin aloittaa vaikka uuden asian opiskelun, ihmiset lähtevätkin sankoin joukoin erilaisiin opintoryhmiin, jokin minussa muuttuu ja se tuntuu hyvältä. Tahto tiivistyy kutsuen tekemään jotain arvokasta. Tässä on jotain yksilöllisyyttä korostavaa, mitä minä omasta itsestäni käsin päätän nyt toimia, mitäs nyt, punnitaan erilaisia vaihtoehtoja, aloitetaan ehkä jotain uutta. Henkisyys voi korostua, kun luonto ympärillä alkaa kuihtua ja käydä talven lepoon. Niin ollen syksyn ei tarvitse tuntua masentavalta vaan päinvastoin sisäistä elämää vahvistavalta. Luonnon kiertokulussa puhurit riipivät kuivettuneita lehtiä puista ja tihentyvä pimeys ottaa lempeään syleilyynsä maat ja tienoot, elän siinäkin mukana täysin rinnoin, kodin hämärässä sytytän kynttilän, ja on kotoisaa kuunnella sateen ropinaa ikkunalaudalla.

Talviaika tuo sitten juhlia ja toisenlaisen tunnelman, ja se kokemukseni näkyy myös kansalaisten elämässä. Adventin aikaan kirkot täyttyvät, monissa kirkoissa se on vuoden aktiivisinta aikaa, mielelläni käyn silloin itsekin yhtymään virren veisuuseen ja joululauluihin. Ihminen hakee pyhän kosketusta, ehkä jo himmennettyä muistoa lapsuudesta. Jouluna taidan olla eniten lapsi kesän ohella, onhan se syntymän juhla ja uskonpa, että se maailman katsomuksesta riippumatta puhuttelee hyvin monia meistä. Talvessa rakastan myös puhtaita siintäviä hankia, lumisadetta, pyryä ja pakkastakin, nuoskalumesta voi pyöritellä palloja kuten lapsena. Tähdet ilmentävät henkistä maailmaa taivaan tummassa sinessä, lumi narskuu saappaan alla, ja on hauska katsella vaikka jäniksen jälkiä hangella. Kylmyys saa posket hehkumaan ja sisälle tullessa on mieluisaa syventyä lämpöön ja hiljaiseen rauhaan.

Keväällä kun roudat sulavat, luonto heräilee eloon ja ihmisen mieli iloitsee valon lisääntyessä, maa on ensin lähes mustavalkoinen, karu, aivan kuin pääsiäistä edeltävä paastonaika, johon olen liittännyt viime vuosina jostakin mielihalusta pidättäytymisen tai ainakin rajoittamisen, toivon niin etten keskittyisi niinkään jostain luopumiseen vaan siihen, mitä sen jättämään tilaan voisi tulla, mitä minussa tapahtuu, miten vaellan ja valmistaudun päämäärääni. On ylentävää ajatella, kuinka itsekin on matkalla kohti omaa Jerusalemiansa, kuten asian ilmaiset. Tähän aikaan liitän erityisesti kärsimyksen ja pahuuden suuren mysteerin ja ongelman, elämä ei ole helppo tietääkseni kenellekään, luontokin on paljas ja maisema jotenkin ankara. Laskenkin kevään alkavan varsinaisesti vasta pääsiäisestä ja sen ylösnousemusihmeestä, se on henkinen ja mainen tapahtuma, Kristus nousee ylös ja luonto alkaa todenteolla versoja ja pian ovatkin niityt kukkakoruissaan ja muuttolinnut palaavat sulosoituineen. Kaikki tämä

hämmästyttää ja riemastuttaa aina uudelleen.

Taiteilijat ja näkijät voivat toimia myös vuodenkierron syventäjinä, niitä ilmentävät monien taitajien maalaukset, tarinat, runot, musiikki, valo- ja elokuvat yms., tai mikä saattaa olla vielä antoisampaa, luon jotain itse. Aamiaispöydällä tutkin Rudolf Steinerein viikkolauseita, ne avaavat niitä näkymiä, jotka kajastavat maisen olemassaolon taustalla. Maininnan arvoisia ovat mielestäni myös vanhat kansakoulun lukukirjat, monet niistä ovat oikeita helmiä, joista löytyy hienoa sisältöä vuodenaikojen vivahteista. Mahdollisuuksia on monia ja lisää voi keksiä.

Terveisin **Jukka Aukusti**

ps. Kirjoittaminen on hyvä keino selkeyttää omia ajatuksiaan.

Hei Jukka,

Totta puhut, kirjoittamalla moni asia kiteytyy ihan toisella tavalla kuin pelkääntään ajattelemalla tai puhumalla. Ajatukset lentelevät, puhuttu sana kuuluu hetken, mutta muisti värjää sen helposti aivan toisenlaiseksi. Kirjoittaminen sen sijaan jättää näkyvän jäljen, joskus jopa vuosisadoiksi, niin kuin babylonialaisten savitaulut tai viikinkien riimukivet, joita me vielä tänäkin päivänä saatamme lukea. Se jäädyttää hetken ikuisuutta varten ja asettaa kirjoittajan alttiiksi muiden, usein ventovieraiden ihmisten ihmettelylle, ihailulle ja myös kritiikille. Kirjoittaminen vaatii siksi tietyn määrän rohkeutta. Kirjoittajalla on aina jotakin hänelle tärkeätä sanottavaa maailmalle, miksi hän muuten viitsisi kirjoittaa ollenkaan?

Se pistää miettimään muutoseikkoja: Jos minä ilmaisen asian näin, ymmärtääkö lukija mitä yritän sanoa, vai olisiko toinen ilmaisu parempi? Tai jos lukija ei tunne taustoja, vaaditaanko jonkinlainen selventävä alku, jotta hän voisi hypätä kelkkaan?

Tyylitaju on myös paikallaan. On selvää, että artikkeli kvanttimekaniikasta sisältää aivan toisenlaisia sanamuotoja, jos se on suunnattu yliopiston tutkijoille verrattuna aamun lehteä kahvikupin ääressä lukeviin keskivertokansalaisiin. Runo rytmeineen, sointuineen ja tiivistettyine kuvineen tavoittaa aivan toisenlaisia sielun kerrostumia kuin proosa, ja joskus suora, yksinkertainen kerronta puhuttelee lukijaa paljon paremmin kuin yliladattu kukkaiskieli.

Silti ehkä kaikkein tärkeintä kaikessa kirjoittamisessa on oman äänen löytäminen. Mielikirjailijammehan ovat juuri sellaisia: saatamme umpimähkään avata kirjasta sivun ja tunnistamme heti kirjailijan yksinkertaisesti sen takia, ettei kukaan muu ilmaise itseään tällä tavalla.

Toivottavasti lehtemmekin täyttyy sellaisilla teksteillä, joissa tekijän ikioma ilmaisu soi.

Terveisin

Lasse

SEURAKUNTAYHTEYDESTÄ

Kuinka usein paneudumme miettimään, mitä mielestämme tarkoittaa seurakuntayhteys ihmisten välillä. Eikö sitäkin olisi syytä ajoittain pohtia ja joskus verrata näin saatuja ajatuksia keskenään.

Helpompaa on varmaan mieltää seurakuntayhteys siihen kuuluvien ihmisten ja jumalallisen kolminaisuuden välisenä henkisenä mandollisuutena ja muotona, jossa pappi toimii välittäjänä. Jossa alttari tai alttarinomaiseksi luotu tila toimii sydänkeskuksena.

Seurakuntalaisina kohtaamme tämän sydänkeskuksen ja välittäjän yhtä monena kohtalona ja maailmankuvana kuin meitä siinä on. Mukaanlukien myös papit, jotka kuitenkin ovat koulututtuneet tiedostamaan tämän realiteetin.

Mitä merkitsee että kuulumme tällaiseen yhteisöön maailmassa? Jos koemme sen etuoikeudeksi, mitä arvelemme sitten tämän etuoikeuden tarkoittavan? Ehkä ajattelempa että olemme "valittu kansa, valittu heimo". Valittu - mutta mihin?

Ymmärrän asian niin, että meidät on valittu tekemään työtä. Näin Kristiyhteisössä ja kaikissa tosissa seurakunnissa maailmassa. - Tämä tosiasia siirtää "etuoikeuden" uuteen valoon. Helmikuussa luettu evankeliumiteksti Matt. 20, 1-16 kertoi meille tämän ja senkin ettei olennaista ole se, koska astumme työhön mukaan, palkka siitä on kaikille sama.

Miten teemme työtä, mistä aloittaisimme? Eikö seurakunta sitten kannata meitä Useinkin tunnemme itsemme kovin rajallisiksi siihen liittyessämme.

Mandollisesti olemme omista töistämme ja huolistamme jo lopen uupuneita.

Nyt ja tulevaisuudessa seurakunta on myös meidän perhe. Kuten perheessä kasvetaan; hiotaan ja hioudutaan perheenjäsenten keskinäisissä suhteissa, mielekkäisyys samanlaiseen prosessiin seurakunnassa, sen erilaisten jäsenten välillä on tarpeen jossain vaiheessa omaksua. Kasvu ei tapahdu pelkästään sillä, että liitymme seurakuntaan, se on kylläkin osoitus kasvun alkamisesta. Olemme siinä vaiheessa kasvaneet ymmärtämään, että tarvitsemme voimaa siihen ja löytäneet alttarin, jolta voimaa säteilee. Motiivi sille, että kasvamme perheemme ihmissuhteissa, on siinä, että rakastamme näitä ihmisiä. Motiivi pyrkiä samaan seurakunnassa, työelämässä, yhteiskunnassa yleensä, löytyy myös rakkaudesta. Kristillisestä rakkaudesta, joka on astetta korkeammalla. Rakkaus hedelmöittää ihmistyön.

Kuriositeettina kerron, etten koskaan ollut kokenut niin huikaisevaa ja totaalistaa yksinäisyyttä kuin koin toisten seurakuntalaisten keskellä muutaman keran jonkin aikaa liittymiseni jälkeen. Tämä rohkaisuna niille äskettäin mukaan tulleeille, jotka saattavat joskus kokea itsensä ulkopuolisina. Kaikki tuntemis- ja kokemistavat ovat "oikeita", mutta sakramentit kantavat meitä kaikkia.

Salme Kock

2.-4.3.1995

ÄIDIT VAIN - MIETTEITÄ VAINAJIEN PÄIVÄNÄ 2014

Kirsti Valkonen

Kun läheinen ihminen kuolee, kääntyy elämässä uusi lehti.

Olin 14-vuotias, kun sisareni kuoli traagisesti. Oli kuin painava kivi olisi lyöty rintaani, hengitys salpautui, ajatus pysähtyi. "Mutta mä päätin eää..." Elämän villi virta vei mukanaan, huuhtoi kiven pois.

Isäni kuollessa olin 45-vuotias. Hänenkin kuolemansa tuli aika yllättäen. "Mikään ei enää ole entisensä. Ei lintujen laulu, taivaan värit eivätkä toiset ihmiset." Harmaa kivi muuttui vähitellen hiljaiseksi kaipuuksi. Oli myös suuri KIITOS.

Äiti kuoli viime vappuna. Hän hiipui hiljaa pois, tuli aivan pieneksi. Viimein lehahti kuin lintu lentoon, kuin keijukainen, pitkän elämän keventämä.

Tamperelainen työläiskirjailija Lauri Viita kuvaa kunnioittaen äitejä. Hänen runoissaan on huumoria ja arjen kristillisyyttä:

*Äidit vain, nuo toivossa väkevät, Jumalan näkevät.
Heille on annettu voima ja valta,
kohota unessa pilvien alta
ja katsella korkeammalta.*

*Alfhild, hän, joka synnytti minut,
jo joka yö sinne purjehtinut,
missä nyt Eemeli tullen ja mennen,
murahtaa vain, kuten täällä ennen.*

*Siellä he kulkevat tähtien rivissä, kirkasta kansaa,
isä ja äiti peräkanaa.
Sieltä he katsovat kotoista mäkeä,
kissoja, koiria, tuttua väkeä,
viittoen, luikaten parhaansa mukaan,
etemme loukkaisi Pispalan kivissä jalkaamme kukaan.*

*Siellä he jollakin planeetalla,
puutarhakeinussa pihlajan alla,
viipyvät ääneti nuoruuden muistoissa,
morsiusparina Tampereen puistoissa.
Ostaen kahvit ja pullat kai,
jos sattuu olemaan perjantai.*

*Ja sitten kun Pispala aamun saa,
äitini vuoteen valmistaa
ja linnut, linnut helää.
- Oi, kuinka on ihanaa elää
ja tuutia lapsenlapsiaan.
Niin suuri on Jumalan taivas ja maa.
Oi lapseni RAKASTAKAA!*

LÄHDÖN HETKELLÄ

Kaiken katoavaisuus tulee luonnossa taas näinä viikkoina selkeästi näkyviin. Lakastuminen, kuihtuminen, elämän poisvetäytyminen on olennainen osa luonnon kiertokulkua. Ja samalla tavoin kuin luonto katoaa, kuolee pois, niin kuolee myös tämä eletty vuosi. Jopa aurinko jättää meille kiireisin askelin jäähyväiset.

Kun ihmisen on aika jättää jäähyväiset maiselle elämälleen, ei se ole syksyn tapahtuma. Syksyyn kuitenkin liittyy erityinen vainajien muistojuhla. Jo vuosisatojen perinteen mukaisesti marraskuun alussa on vietetty kaikkien pyhien ja kaikkien sielujen juhlaa. Silloin kynttilät valaisevat muuten jo niin pimeää haudausmaata.

Mutta kuolemassa jätetään jäähyväiset vain maiselle elämälle, sielu ja henki eivät katoa. Niin kauniisti kuin kynttilät haudalla loistavat, vielä tärkeämpää on elävän suhteen luominen heihin, jotka ovat siirtyneet henkiseen maailmaan. Rudolf Steiner sanoo eräässä esitelmässään, että henkinen yhteistyö vainajien kanssa tulee ”yhä pyhemmäksi”, koska se mitä he voivat lähettää meille sieltä, missä he ovat, on jopa arvokkaampaa kuin se, mitä he aikanaan saattoivat antaa meille eläessään fyysisessä maailmassa.

Kristiyhteisössä tätä yhä pyhemmäksi tulevaa yhteistyötä vainajien kanssa vaalitaan päivittäin, vuoden jokaisena päivänä, Ihmisen vihkitöimituksen sakramentissa.

Tuula Huhtala-Salmisto

KUTSU SUOMEN KRISTIYHTEISÖN SYYSKOKOUKSEEN 28.11.2015 TAMPEREELLA

Tervetuloa sääntömääräiseen yhdyskuntakokoukseen, joka pidetään lauantaina 28.11.2015 Tampereen Rudolf Steiner-koululla Muotialantie 79. Koululle pääsee keskustasta busseilla nro 10 31 ja 21.

Päivän ohjelma:

10.00 Ihmisen Vihkitoimitus

11.00 Vapaata keskustelua ja yhdessäoloa

Ruokaa ja kahvia

13.15 Työryhmätyöskentely vuoden 2016 toimintasuunnitelmasta

14.00 Sääntömääräiset asiat: Suomen Kristiyhteisön toimintasuunnitelman ja talousarvion vahvistaminen vuodelle 2016, yhdyskuntaneuvoston jäsenten valinta erovuoroisten tilalle kaudelle 2016-2017 sekä kahden toiminnantarkastajan valinta vuodelle 2016.

Muut jäsenten esille ottamat asiat

Iltapäiväkahvi

n. 15.30 Kotiin lähtö

Kokouksessa ovat äänivaltaisia kaikki Kristiyhteisön jäsenet. Myös ystävät toivotetaan mukaan ideoimaan ja keskustelemaan. Ruokailuun osallistuvia pyydetään ilmoittautumaan 26.11. mennessä Paula Korpelaiselle 0400-699207, paula.korpelainen@elisanet.fi

Yhdyskuntaneuvosto

K
R
I
S
T
I
Y
H
T
E
I
S
Ö
S
S
Ä

T
A
P
A
H
T
U
U

LÄHDÖN HETKELLÄ -SEMINAARI 20. - 22.11.2015

Järjestäjä: Helsingin Kristityhteisö

Aika

Perjantaista sunnuntaihin 20. – 22.11.2015

Paikka

Seminaari pidetään Ristola-yhteisön tiloissa osoitteessa Tinasepantie 46, Helsinki (ks. www.ristola-yhteiso.fi)

Ilmoittautuminen ja lisätiedot

Ilmoittautuminen seminaariin 13.11.15 mennessä sähköpostilla tuulahs@hotmail.com tai Tiina Laulajalle puhelimitse 050 461 6657.

Ruokailu on ohjelman mukaisesti Ristola-yhteisössä. Erikoisruokavaliosta on hyvä mainita ilmoittautumisen yhteydessä.

Osallistumismaksu 70 €/henkilö sisältää lounaan (keitto, salaatti, leipä). Maksu maksetaan etukäteen Helsingin Kristityhteisön tilille Danske Bank FI0780001601410013 (viite 1973) tai käteisellä tilaisuuden alussa.

Perjantai 20.11.

17.30 Ilmoittautuminen

18.00 Tilaisuuden avaussanat

18.10 Ave verum corpus (Mozart), Panis Angelicus (C. Frank) - sovitus Timo Pesonen

18.30 Lähdön hetkellä, lääkärin näkökulmasta - Reijo Kurppa

20.00 Iltahartaus

Lauantai 21.11.

9.00 Ihmisen vihkitoimitus

10.00 Kahvitauko

10.30 Ajasta ikuisuuteen - kosketuspintoja - Tiina Laulaja ja Tuula Huhtala-Salmisto

11.30 Pellavasta taivasvaatteet - Eeva-Liisa Pesonen

12.30 Lounas

13.30 Aistit, entä kun niitä ei enää ole – havainnointiharjoituksia

14.30 Kahvitauko

15.00 Ken yli virran vois yöllä mut soutaa - Johdatusta aiheeseen yhdessä laulaen

15.30 Kun siirtyminen tuonpuoleiseen on todellakin lähellä sakramentit luomassa yhteyttä henkiseen maailmaan - Kristiyhteisön papit

16.15 Taide- ja keskusteluryhmät - ohjaajina Pia Teckenberg-Jansson, Helena Ahtiainen, Eija Dodds sekä Kristiyhteisön papit

17.30 Kirjaesittely Brücke über den Strom – Silta yli virran - Irja Mäkinen

18.00 Iltapala

19.00 Iltakonsertti Couperin, Cherubini, Mozart, Brahms, Schumann ja Pärt - mezzosopraano Ritva Laamanen, alttoviulu Sirpa Juvonen, piano Hannu Lahtela

19.45 Iltahartaus

20.00 Night cafe, Open stage - runoja, lauluja...

Sunnuntai 22.11.

10.00 Ihmisen vihkitöimitus

11.00 Kahvitauko

11.30 Uusi suhde kuolemaan - Harri Salmisto

12.30 Yhteinen keskustelu – katsaus tulevaisuuteen

13.00 Hallelujah - eurytmiaesitys

Sydämellisesti Tervetuloa!

KRISTIYHTEISÖN MIKAEL- PÄIVÄT KRISTENSAMFUNDETS MIKAELIDAGAR

Uhri ja uhraaminen - Vad innebär ett offer

Paikka: Mikael-päivät järjestetään Tammisaaren steinerkoulun, Mikael-skolan, tiloissa, osoite: Hangontie 2061 A, 10600 Tammisaari. Koulu sijaitsee n. kahden kilometrin päässä Tammisaaren asemalta Hangon suuntaan. Mikaelidagarna ordnas i Mikael-skolan i Ekenäs, adress: Hangövägen 2061 A, 10600 Ekenäs. Skolan är belägen ungefär två kilometer från Ekenäs järnvägsstation mot Hangö.

Majoitus: Patjamajoitus Mikael-koululla 5 €/yö/yöpyjä, hotelli Seafront, n. 1 km koululta, puh: 019-2461500, hotelli Marine, n. 2 km koululta, puh 0192413833.

Ruokailu: Ruokailu Mikael-koulun tiloissa oheisen ohjelman mukaisesti. Mahdolliset ruokailuun liittyvät allergiat pyydämme ilmoittamaan etukäteen ilmoittautumisen yhteydessä.

Ilmoittautuminen: 10. lokakuuta mennessä sähköpostitse: solveigholmborg@hotmail.com, tai puhelimitse: 040 725 6137 Solveig Holmborg

Osallistumismaksu, joka sisältää ruokailun, on 70,00 €/henkilö. Sen voi maksaa etukäteen Suomen Kristiyhteisön tilille: NORDEA FI38 1523 3000 002683, viite 1423, tai käteisellä paikan päällä.

Ohjelma – Program:

Perjantai 23.10. – Fredag

Saapuminen ja majoittuminen steinerkoululle klo 18.00 alkaen. – Ankomst och inkvartering.

Mahdollisuus tutustua Tammisaareen klo 19. – Möjlighet att bekanta sig med Ekenäs.

Lauantai 24.10. – Lördag

9.00 Ilmoittautuminen – Anmälning

10.00 Ihmisen vihkitoimitus

11.00 Kahvitauko – Kaffepaus

11.30 Uhri ja uhraaminen kulttisessa elämässä, alustus (Lars Karlsson), ja keskustelut pienryhmissä Vad innebär ett offer i det kultiska livet, inledning, och samtal i smågrupper

13.00 Lounas – Lunch

14.00 Yhteislaulua – Allsång med Anna Luotonen

14.30 Uhri ja uhraaminen – luopumisen taito, alustus (Tuula Huhtala-Salmisto), ja keskustelu ryhmissä Vad innebär ett offer – konsten att avstå, inledning, och samtal i smågrupper

16.00 Kahvitauko – Kaffepaus

16.30 Taiteellista työskentelyä ryhmissä – Konstnärligt arbete i grupper: Maa-
laus-målning: Laura Friman, Laulu-sång: Anna Luotonen, Eurytmia: Helena
Ahtiainen

18.00 Iltapala-Kvällsmat

19.00 Pikku Prinssi, Jari Miettinen, Teatteri Taavetti

20.15 Kulttinen iltahartaus – kultisk kvällsandakt

20.30 Open Stage – ”näyttämö on vapaa”

Sunnuntai 25.10. – Söndag

9.00 Människovigningens handling

10.10 Söndagshandlingen för barn

10.00 Aamiainen – Frukost

10.45 Uhri ja uhraaminen – mitä uutta on syntynyt? Alustus (Harri Salmisto), ja keskustelu yhdessä Vad innebär ett offer – har något nytt fötts? Inledning och gemensamt samtal

12.30 Päivien anti ja katsaus tulevaisuuteen – framtidsvisioner

13.00 Lähtölounas – Avskedslunch

LEIRILLÄ SUOMEN SUVESSA SEITSEMISEN SALOILLA

Bussi huristelee Parkanosta kohti Helsinkiä. Takana on Kristiyhteisön perheleiri, Kortosalon vanha metsänvartijatila ja Seitsemisen kansallispuisto. Mielessä lipuu leiriläisten kasvoja: nuoria ja vanhoja, perheellisiä ja yksineläjiä. Olo on keveä näiden uusien ”perheenjäsenten” kohtaamisista ja luonnon elävöittävästä vaikutuksesta. Unenoloisessa hetkessä häivähtää seitsemän kynttilää alttarilla. “Niin, niin olkoon” soi rauhoittavasti korvissa kuin aika olisi pysähtynyt metsälammen hiljaisuuteen ja samalla karannut kauas tavoittamattomuuteen.

Ensin metsähallituksen majapaikka tuntui kolkolta. Kylmä uuni pölläytti kitkerät savunsa huoneeseen, mutta jo seuraavana päivänä musta puuhella toimi moitteettomasti, kun nuoriso tarttui kirvesvarteen ja pilkkoi pieniä puita lämpenemään sisälle. Oli hauska seurata kuinka iloisesti syykset tipahtelivat puulaatikkoon.

Heti ensimmäisenä aamuna patikoimme aarnialueelle ja kuuntelimme käen kukuntaa, Vanha Simo-koira innostui täyteen vauhtiinsa, juoksevien lasten mukana polulla, joka kiemurteli ikihonkien muodostamassa holvistossa. Alkukesän tuoksujen ja äänten huumamina maltoimme tuskin kuunnella Karin seloituksia metsästä ja sen asukkaista. Soilla ihastelimme runsasta värien- ja kasvien kirjoa. Pikku liro hypähteli sammalmättäällä ja antoi ääninäytteen.

Aamuisten retkien jälkeen iloinen puheensorina täytti keittiön ja ruoka maistui. Pitkän pöydän äärellä istui tiukkaan ahtautuneena yli kaksikymmentä nälkäistä ruokailijaa. Pojat ylläpitivät pihalla nuotiota, jonne kokoontuivat niin haitarisoittajat, laulajat kuin runonlausujatkin. Illan suussa syvennyttiin Pekan kääntämään nuoren amerikkalaisen sotilaan kuolemanraajakemuksesta kertovaan kirjaan, mikä antoi kuulijakunnalle syvällisen mietiskelyn aiheita ja synnytti vilkasta keskustelua. Välillä naiset huovuttivat Papun opastuksella turvevilloja ja iltasaunasta saattoi ilmestyä turvehoidon hehkeyttämiä neitoja.

Iltahartauden jälkeen käytiin pienemmällä joukolla aistimassa peikkometsän salaperäistä tunnelmaa. Metsää hallitsi kuninkaallinen mahtipetäjä.

Suuret kiitokset koko lämminhenkiselle joukolle!

Anja, Leena, Kari ja Jukka Aukusti

*Herään kodissani
olen keskellä Kultaranta keskustelija
musta puuhella nurkassa on vaihtunut televisioon
Aleksi Kudrin puhuu kylmän sodan läheisyydestä
pelkään tätä kehitystä
poliittinen itä ja länsi asetelma on muuttunut
Mihin maailma on menossa?
avaan silmiäni, poissa ovat
isot puurokattilat, nokipannu ja kiemurteleva savun katku
Kaipaam aamusoittoa ja keittiön täyttävää säpinää: onko tässä pannussa kahvia
teetä...
Missä on lusikoita?
maitoa..
saaks nyt pipareita?
positiivinen pyörre valtaa keittiön
"niin, niin olkoon"*

Anja Kekkonen

PAPPISVIHKIÄISET USASSA

14 maaliskuuta oli tavallisuudesta poikkeava pappisvihkimys New Yorkin osavaltion Spring Valleyssa. Silloin vihittiin Kristiyyhteisön papiksi Lisa Hildreth, joka on suorittanut opiskelunsa yksinomaan englannin kielellä.

2000-luvun alussa perustettiin Chicagoon englanninkielinen seminaari, joka myöhemmin siirtyi Spring Valleyhin. Tämä oli pikemminkin proseminaari, sillä opiskelun loppuosa tapahtui Saksassa, kuten myös itse vihkiminen. 2012 vihittiin kolme Saksassa opiskellutta pappia englannin kielellä Spring Valleyssa.

Lisa Hildreth on vierailut Stuttgartin seminaarissa muutamia kuukausia keväällä 2013 ja toistamiseen syksyllä 2014 liittyäkseen tämän kevään viiden hengen vihkir ryhmään. Hän on saanut itse vihkimiseen liittyvää yksityisopetusta englannin kielellä sekä Stuttgartissa että Spring Valleyssä.

Jo pitkään Kristiyyhteisön johto on toivonut, että papiksi voisi tulla sellainenkin henkilö, jonka saksankielen taito ei ole kovin hyvä. Tämä oli mahdollista vielä

1980-luvun alussa, jolloin Englannissa toimi pappisseminaari, joka sittemmin lopetettiin. Kun tämä nyt on osoittautunut mahdolliseksi, seurataan kehitystä suurella mielenkiinnolla, erityisesti englanninkielisessä maailmassa.

Lisa Hildreth osallistui vihkiryhmänsä juhlallisuuksiin Stuttgartissa ja matkusti sen jälkeen Spring Valleyhin omaa vihkimistään varten. Vicke von Behr suoritti vihkimisen, jolla on suuri merkitys USAn seurakunnille.

KRISTIYHTEISÖ – LEHDEN VUOSIKERTAMAKSU

Jos et ole vielä maksanut Kristiyhteisö- lehden vuosikertamaksua vuodelta 2015, ehdit sen vielä hyvin tekemään. Maksu neljästä numerosta on 20 € ja maksetaan Suomen Kristiyhteisön tilille FI38 1523 3000 0026 83 (viitenumero 1407).

Jos olet uusi tilaaja ilmoita osoitteesi nimesi ja osoitteesi sähköpostilla osoitteeseen toimitus@kristiyhteiso.fi. Siihen voit myös lähettää tiedon osoitteesi muutoksesta tai ilmoittaa mikäli et enää halua lehteä kotiisi.

Toimitus

Kirkkojen osoitteet

Helsinki: Kartanontie 22, 00330 HELSINKI, 09-483760
Tampere: Näsilinnankatu 38 F, 33200 TAMPERE

Papit

PEKKA ASIKAINEN
050-5586428, jpekkaasikainen48@gmail.com

TUULA HUHTALA-SALMISTO, Lehtisaarentie 8-10 A 10, 00340 Helsinki
0400-809896, tuulahs@hotmail.com

HARRI SALMISTO, Lehtisaarentie 8-10 A 10, 00340 Helsinki
0400-388419, harrisalmisto@hotmail.com

PAULA KORPELAINEN, Mekaniikanpolku 10 D 28,
33720 Tampere, 0400-699207, paula.korpelainen@elisinet.fi

Eläkkeellä

PENTTI KAIPONEN, Asemakatu 28 B 37, 70100 KUOPIO
050-5052107, pentti.kaiponen@gmail.com

LARS KARLSSON, Alingsåsinkatu 10, 10300 Karjaa
09-241 8661, 0400-852 335, karlsson09@hotmail.com

Kristiyhteisö internetissä

www.kristiyhteiso.fi

www.christengemeinschaft.org

www.thechristiancommunity.org

KRISTIYHTEISÖ-LEHTI

VUODESTA 1980

ILMESTYY NELJÄ KERTAA VUODESSA

OSOITTEENMUUTOKSET JA TILAUKSET: TOIMITUS@KRISTIYHTEISO.FI
SEURAAVAAN NUMEROON TULEVA AINEISTO PYYDETÄÄN JÄTTÄMÄÄN
TOIMITUKSELLE 4.12. MENNESSÄ

JULKAISIJA

SUOMEN KRISTIYHTEISÖ

KARTANONTIE 22

00330 HELSINKI

PÄÄTOIMITTAJA LARS KARLSSON

KUVATOIMITTAJA PAULA KORPELAINEN

KIRJOITTAJAT VASTAAVAT ITSE KIRJOITUSTENSA SISÄLLÖISTÄ

PAINOPAikka: KTMP GROUP, VAASA

ISSN 2323-9670

Posti Green

